

Arrest

nr. 313 796 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 27 februari 2024, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In verband met zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 29 juni 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 298 521 van 12 december 2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban waarbij zij hem als spion voor de Afghaanse overheid zouden beschouwen na een aanval op een door de taliban inbeslaggenomen woning van verzoekers gezin. Verzoeker maakte verder niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Laghman, noopte voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In het kader van zijn huidige, volgend verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker enerzijds in zijn voorgehouden problemen met de taliban. Hij benadrukt dat zijn problemen nog steeds actueel zijn, hetgeen blijkt uit het feit dat zijn vader intussen gedood werd door de taliban en de taliban dreigbrieven achterlieten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 15 januari 2024, vraag 19). Verzoeker baseert zich in het kader van zijn huidige volgend verzoek evenwel tevens op bijkomende motieven, met name zijn vrees omwille van zijn eigen job bij de Afghaanse lokale politie.

Ter staving van zijn huidige volgend verzoek legt verzoeker een kopie van zijn werkbade, een kopie van zijn bankkaart, kopieën van twee dreigbrieven van de taliban, foto's van zijn vader in het ziekenhuis en zijn begrafenis, kopieën van enkele pagina's uit zijn paspoort geldig tot 24 april 2023 en een kopie van een attest van zijn werkgever in België.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat het louter volharden in en afleggen van bijkomende verklaringen aangaande zijn vluchtrelaas die volledig in het verlengde liggen van iets dat op een enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd – met name dat verzoekers vader werd gedood door de taliban omwille van zijn eigen persoonlijke problemen met de taliban –, niets wijzigt aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid in het kader van zijn eerste verzoek. Te meer daar verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek plots voorhoudt dat zijn problemen met de taliban voortvloeien uit het feit dat hij water uitdeelde bij checkpoints, daar waar hij in het kader van zijn eerste verzoek melding maakte van een inbeslagname van zijn woning door de taliban en een aanval op die woning. Verder wordt geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bijkomende verklaringen als zou hij voor de Afghaanse lokale politie hebben gewerkt en dat de bijkomende documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek in positieve zin kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij komt in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en terechte overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift nog aan dat hij initieel vervolging vreesde omwille van zijn problemen met het talibanlid S. en dat deze problemen ontstonden uit zowel de inbeslagname van het huis en daaraan gekoppelde beschuldiging van spionage alsook het feit dat verzoeker water bracht naar verschillende controleposten. Hij merkt in dit verband op dat hij in het kader van zijn vorig verzoek enkel verwees naar de inbeslagname omdat dit volgens hem de voornaamste oorsprong van zijn problemen was. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker zich bedient van post-factumverklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen teneinde zijn verklaringen alsnog coherent te laten schijnen, doch die geen steun vinden in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in het kader van zijn huidig volgend, noch in het kader van zijn voorgaand verzoek. De Raad stelt immers vast dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek enkel verwijst naar problemen met de taliban omwille van zijn waterbedeling aan checkpoints (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 15 januari 2024, vraag 19), daar waar hij in het kader van zijn vorig verzoek enkel verwees naar de inbeslagname van zijn woning en daaropvolgende beschuldiging van spionage (administratief dossier eerste verzoek, CGVS d.d. 22 april 2022, p. 11). Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen evenmin als een dienstig verweer kan worden beschouwd om de pertinente overwegingen in dit kader te verklaren of te weerleggen.

Aangaande het feit dat verzoeker nu pas verwijst naar zijn voormalige werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie, beargumenteert verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij zich niet herinnert of de commissaris-generaal in het kader van zijn vorig verzoek specifieke vragen heeft gesteld over zijn voormalige jobs en dat hij destijds ook geen problemen kende omwille van zijn werk bij de lokale politie en hier bijgevolg niet is op ingegaan. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn eerste verzoek dateert van 8 februari 2021 en dus enkel sprak over zijn vluchtmotieven op dat ogenblik, terwijl de situatie in Afghanistan is veranderd na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk expliciet werd bevraagd over zijn werkzaamheden, waarbij verzoeker louter verwees naar het feit dat hij zijn vader hielp op het veld als landbouwer/herder (administratief dossier eerste verzoek, 'verklaringen DVZ', vraag 12 en CGVS d.d. 22 april 2022, p. 10). Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat het betoog als zou verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek zijn beroep niet hebben vermeld omdat hij toen nog geen problemen kende en dit nu wel zou zijn gezien de gewijzigde situatie in Afghanistan niet kan overtuigen. Dit omdat verzoeker, in het kader van zijn eerste verzoek, op de zetel van het CGVS op 22 april 2022 werd gehoord en dus geruime tijd na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021. Bovendien bracht verzoeker deze werkzaamheden evenmin aan in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad, die zich logischerwijze eveneens geruime tijd na de machtsovername door de taliban situeerde. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, geen geloof worden gehecht aan zijn plotse vermeende functie voor de Afghaanse lokale politie.

De commissaris-generaal overweegt voorts dat de documenten die door verzoeker werden bijgebracht in het kader van zijn volgend verzoek niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn huidig verzoek om internationale bescherming te herstellen. Verzoeker hekelt in dit verband in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de nieuwe stukken aan de kant schuift door het stereotiep argument dat documenten in Afghanistan dikwijls corrupt zijn en hij niet de kans kreeg om de nodige toelicht te geven daaromtrent. De Raad merkt op dat verzoeker er hierbij aan voorbij gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Voorts dient te worden benadrukt dat hij er ten onrechte vanuit lijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat de commissaris-generaal hem had moeten horen en zijn verzoek niet zonder meer onontvankelijk had mogen verklaren louter omwille van het feit dat hij in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming indiende en een negatieve beslissing kreeg, dient vooreerst te worden gewezen op voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat de commissaris-generaal naast het verwijzen naar de ongeloofwaardigheidsbeoordeling in het kader van verzoekers eerste verzoek – die gezag van gewijsde geniet –, tevens ingaat op de ongeloofwaardigheid van de bijkomende verklaringen

van verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek, met name zijn voorgehouden werkzaamheden voor de Afghaanse nationale politie. De Raad wijst voorts op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 15 januari 2024). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op het feit dat hij meer dan drie jaar in België is waardoor hij volledig verwesterd is, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de commissaris-generaal met de bestreden beslissing bijbrengt, waaronder de meest recente EUAA "Afghanistan. Country Focus" van december 2023 en de COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 298 521 van 12 december 2023 oordeelt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De Raad stelt vast dat verzoeker te dezen verwijst naar de duur van zijn verblijf in België en wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan drie jaar België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verzoeker schetst aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het

voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Laghman, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

In zoverre verzoeker de analyse van en gebruik van de landeninformatie door de commissaris-generaal bekritiseert – onder meer verwijzend naar de nota van Nansen –, wijst de Raad erop dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen aan voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden blijken in casu geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maak dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers voorgehouden (gepercipieerde) verwestering, nog steeds gehandhaafd.

8. Verzoeker brengt voorts geen elementen bij die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de eerder gedane analyse van de Raad hierover in zijn arrest nr. 298 521 van 12 december 2023, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de geactualiseerde landeninformatie die beide partijen hebben overgemaakt, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd nog steeds actueel en correct zijn.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 298 521 van 12 december 2023 dat het geweld in de provincie Laghman geen hoog niveau bereikt, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door beide partijen, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

10. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 31 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 legt de eed af en tolkt Pashtou.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van de verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift. Zij legt tevens een aanvullende nota met bijhorende stukken neer waaruit zou blijken dat de verzoekende partij momenteel hier tewerkgesteld is.

De verzoekende partij zelf benadrukt het feit dat zij in 2019 uit Afghanistan is vertrokken en 2 jaar onderweg is geweest vooraleer zij in België is aangekomen. Zij stelt tevens werk te hebben in Aalter, elke dag naar daar te reizen vanuit Luik en benadrukt het feit dat zij goed geïntegreerd is. Verder stelt zij dat haar vader in Afghanistan vermoord werd en dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan aangezien zij vervolging vreest door de taliban.”

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter na. Verzoeker beperkt zich immers tot het herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden. Verzoeker legt ter zitting stukken voor waaruit zijn tewerkstelling en tevredenheid van zijn werkgever blijkt (aanbevelingsbrieven werkgever en arbeidsovereenkomst).

Bij het CGVS had verzoeker al een van deze aanbevelingsbrieven van zijn werkgever voorgelegd waarmee rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing. In de beschikking onder punt 7 wordt gesteld: *“Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De Raad stelt vast dat verzoeker te dezen verwijst naar de duur van zijn verblijf in België en wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan drie jaar België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.*

Verzoeker schetst aldus geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.”

De Raad stelt vast dat verzoekers tewerkstelling en de tevredenheid van zijn werkgever lovenswaardig zijn, maar dat hij hiermee niet aantoonde dat hij door zijn tewerkstelling dermate verwesterd is of als verwesterd zal worden gepercipieerd, dat hij niet in staat zou zijn om zich te conformeren aan de geldende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving.

Door dus louter te bevestigen dat hij hier is tewerkgesteld, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen en hij doet hier evenmin afbreuk aan. Hij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET